

ling, der ikke ſkal kunne høre hvert Ord, ſom Juſtitsraad Lindberg fremfører (Th. Nielsen: Meier han da at opræde?). Sa, ikke ſaa ſjældent, thi han er en meget ivrig Politiker, og beſkjendt for at være en meget ivrig Partimand i politifk Henſeende. Med Henſyn til den ſaldne Kandidat ſiger det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i Punkt 3, at der i den valgte Kandidats Forhold „Intet var at paalage“, og dog er det tilſtrækkelig godtgjort og fremhævet, at den valgte Kandidat ikke alene har ſvaret paa Interpellationen med at fremſtille ſit Standpunkt lige overfor Sernbanesagen, men at han tillige har benyttet ſit Svar paa Interpellationen til deri at indſlette et meget nærgaaende Angreb ſaa vel paa den ſaldne Kandidat ſom paa det Parti, hvortil han hørte. At der Intet er „at paalage“ i ſaa Henſeende, kan jo være, fordi den Kandidat, det gjaldt, hører til det Parti, der ſigtedes til, et Parti, ſom det ærede Medlem for Diebliffet ikke ſympathiferer med. Men naar det ærede Medlem, og deri er han enig med de to andre Medlemmer, der udgjøre Mindretallet i Udvalget, gjør gjældende, at den ſaldne Kandidat, Sørjen Pedersen, af det, der paſſerede i 1876, maatte kjende Formandens Opfattelſe af det omhandlede Forhold med Henſyn til at ſaae Ordet, naar en Anden var interpelleret, uden ſelv at være interPELLeret, ſaa beror det paa en hel feil Opfattelſe af de faktiſke Forhold. Den ſaldne Kandidat kan i ingen Henſeende være belært af, hvad der ſkete i 1876 med Henſyn til dette Forhold. Det er godtgjort af Forhørene, at i 1876 blev der rettet en Interpellation om Fiſkerisagen til Sørjen Pedersens daværende Modkandidat, og medens denne ſvarede derpaa, bad Sørjen Pedersen om Ordet. Valgbestyrelsens Formand negtede ham det, ikke af den Grund, at han da havde den Opfattelſe, han nu gjør gjældende af Valglovens § 35, — den nævner han ikke med et Ord; der findes ikke et Ord derom i Udskriften af Forhørene — nei, han negtede ham Ordet af den Grund, at man ſkulde kun ſtræbe efter at ſlutte Valghandlingen og blive færdig. Andet ſiger Formanden ikke; men da Sørjen Pedersen trænger paa ham i 1876, ſaar han Ordet, idet Sørjen Pedersen ſagde, at han ſkulde fatte ſig kort. Dette har det ærede Mindretal, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Kimeſtab) og det ærede Medlem for Biborg Amts 2den Valgkreds (Klein) forandret derhen, at Sørjen Pedersen bad om Ordet for en „ganske“ kort Bemærkning. Jeg har ſet efter i Udskriften af Forhørene, og jeg kan ikke finde Ordet „ganske“, der ſer ſaa uſtyldigt ud, men dog her spiller en Rolle. Ordet „ganske“ er Noget, de ærede Medlemmer have indſkudt. Sørjen Pedersen bad ikke om Ordet for en „kort Bemærkning“, men han bad om Ordet for at udtale ſig om Fiſkerisagen; men da Foremanden ønskede, at Forhandlingen maatt

ſlattes ſnareſt muligt, lovede han at fatte ſig i Korthed. Der er imidlertid en ſtor Forſkjel paa at begrænde ſig og holde en kort Tale og paa, at bede om Ordet for en kort Bemærkning. Det er to forſkjellige Ting. (Stemmer: En ganske kort Bemærkning). Sa, endſige da en „ganske“ kort Bemærkning. Jeg ſkal med Henſyn til dette Punkt med den ærede Formands Tilladdeſe tillade mig at oplyſe, hvad den ſaldne Kandidat derom har erklæret i det af ham ledede Blad. Han ſkriver ſaaledes: „Herr Juſtitsraad Lindberg har vel erklæret, at han i 20 Aar har fulgt den ovenfor anførte Regel; men der er den Mærkelighed derved, at hverken Herr Juſtitsraaden ſelv eller nogen Anden kan huſke at „Reglen“ nogenſinde har fundet Anvendelſe i Praxis, lige ſom heller Ingen nogenſinde har hørt Herr Lindberg udtale paa Valgtribunen, at han vilde følge en ſaadan Regel.“ S. Pedersen kunde derfor umuligt vide, at Valgbestyrelsens Formand i Aſens, viſtnok i Modſætning til alle andre Valgbestyrelsers Formænd i Landet, gif med et ſaadant ſtiltende Princip indvendigt. Hvad der ſkete ved Valget i 1876 gav ingen Oplyſning for S. Pedersen i ſaa Henſeende. Mod Forhandlingernes Slutning bad han den Gang om Ordet for at udtale ſig om en Sag, Fiſkerisagen, der var bleven reist ved en Foreſpørgſel til Modkandidaten; Formanden ſagde nei, ikke med den Motivering, at det kunde ikke ſke, da Foreſpørgſelen ikke var ſtillet til S. Pedersen, men med en ſimpel Henviſning til, at man ſkulde ſe at blive færdig, og da S. Pedersen dertil bemærkede, at han ſkulde fatte ſig kort, ſik han Ordet. Saadan er Faktum; men det, ſom de to ærede Mindretal have fremſtillet, er noget ganske Andet. De paſtaa nemlig begge to, at Sørjen Pedersen burde være belært af Erfaringen fra 1876 om, at Valgbestyrelsens Formand havde den Opfattelſe af § 35 i Valgloven, at kun den Kandidat, der blev interPELLeret, maatte ſaae Ordet i Anledning af Interpellationen. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) klager endvidere over, at Sørjen Pedersen ikke har antydet med et Ord for Formanden, at han anſaa ſit Parti for angrebet, langt mindre har forlangt Ordet for at imødegaa ſaadanne Angreb, og naar det ærede Medlem igaar endvidere antæde over, at den ſaldne Kandidat ikke har proteſteret paa Valgſtedet eller til Protokollen, eller hvad det ærede Medlem nu ſigtede til, ſaa vil jeg dertil ſige, at den ſaldne Kandidat har, efter min Overbeviſning, handlet fuldſtændig i Overensſtemmelſe med den Pligt, der paahviler ham ſom Valgkandidat. Naar jeg ſtaaer paa en Valgtribune og ønsker Ordet, har jeg kun at henvende mig til Valgbestyrelsens Formand. Han er den, ſom Valgbestyrelſen har betroet at lede Valgforhandlingen. Naar Valgbestyrelsens Formand negter mig